

אור האמונה

פרשת בשלח

שבת קודש ❖ יג' שבט, תש"פ

גיליון מס. 720

סדר

כל מטרתנו בהפצת העלון היא זיכוי הרבים.

קחו חלק בהפצה ותזכו למתנות הנפלאות
שמבטיחים חכמנו זכרונם לברכה:

"כל המזכה את הרבים, אין חטא בא על ידו"
(פרקי אבות)

"כל המזכה לאחרים, אותה הזכות עומדת לו
ואינה סרה ממנו" (הזוהר הקדוש)

מותו להדפיס, לצלם, לשכפל ולהפיץ את העלון כנאמר:

"אין חפץ ה' כי אם במי שמזכה את הבריות"
(חסד לאברהם)

"וַיְהִי בַּטֶּלַח פְּרַעַה אֶת הָעָם" (יג,ז)

"לפי שהיו ישראל מתייאשין מן הגאולה, אמר הקב"ה למשה: "כשם שבעל פקדון, אימתי שרוצה, הוא נוטל פקדונו, כך אתם, אימתי שיגיע זמנכם אני מוציא אתכם מידו של פרעה" (פסיקתא רבתי, פסקה יט)

"הבּוֹחַר בַּשִּׁירָי זְמֵרָה"

מכל מה שאנחנו עושים לכבודו יתברך, אוהב ה' את השירה ששרים לו. "הבּוֹחַר בַּשִּׁירָי זְמֵרָה". דוקא את השירה שלנו. אפילו יותר מאשר את השירה של המלאכים. את השירה של מי שנמצא למטה, שנולד עם יצרים קשים, והוא כל חייו נלחם להתגבר.

הנשמה שלנו מגיעה מהעולמות העליונים שם היתה רגילה לשמוע את שירת מלאכי השרת. לכן גם כעת, כשהיא בתוך גוף היא כל כך כוספת לשירה ולניגון. אדם צריך להרגיל את עצמו ללכת עם ניגון, כי זה מה שיעורר את לבו אל ה' יותר מכל דבר אחר. זה כזה דבר נפלא, אתה רואה אדם מפזם לעצמו ניגון, זה אות וסימן שהשמחה שרויה בלבו.

מאז בריאת העולם היה הקב"ה מתאווה שיאמרו לפניו שירה. הוא בקע את הים כפי שאומר המדרש, כי ידע שאחרי כן תהיה שירת הים. ה' רוצה שנשיר ונגן את התפילות שלנו. תפילה עם שירים וניגונים היא תפילה שפותחת את כל השערים, אדם רוצה להמשיך ישועות, יליש את התפילה בשירים וניגונים.

למה אנחנו אומרים בכל יום 'שירת הים'? כי בכל יום יש לאדם ניסים ונפלאות כמו קריעת ים סוף. "קשה זיווגו של אדם כקריעת ים סוף". כלומר קשה שיהיה לו תמיד שלום בית, זה ממש כקריעת ים סוף, כי איש ואישה הם שני הפכים וקשה לחבר אותם. גם קשה פרנסתו של אדם כקריעת

ים סוף וככה בכל העניינים ועל זה שרים בכל יום ומודים לה' על הניסים והנפלאות שהוא עושה לנו בכל זמן וכשאומרים שירה שבח והודיה לה' יתברך ממתיקים את הדינים וממשיכים לעצמנו ולעולם חסדים וישועות.

הניגון שמתרונן בעולם בשבת שירה הוא ניגון של אמונה. בני ישראל, הים מלפניהם, המצרים מאחוריהם, בצדדים חיות רעות, לאן בורחים? בורחים אל השם. כי רק הוא יכול להושיע. צועקים לה' מהמקום הכי עמוק, ממעמקים קראתיו ה'. ושכשאתה מגלה שם את הרחמים של ה', כשמתוך החושך נולד אור גדול, פורצת לה שירה מתוך הלב, שירה שכולה תודה והודיה. ה' ברא את העולם כדי לגלות את הרחמנות העצומה שלו. הוא התייעץ עם המלאכים והם אמרו לו שלא כדאי לברוא את האדם, שהוא לא יוכל לעמוד בניסיונות. ומה הקב"ה ענה להם? אתם לא יודעים כמה רחמנות יש לי. כזו רחמנות עצומה ונסתרת יש לי. ברחמנות הזו אני בורא את האדם.

אדם מתפלל לה', ותוך כדי התפילה הוא מנסה לחשוב על כל מיני פתרונות לבעיה שלו וחושב שהוא צריך להגיד לה' איך להושיע אותו. ואם הוא לא רואה בשכל שלו שום פתרון, הוא מתייאש מהתפילה והצעקה כי הוא חושב לעצמו: נכון שה' הוא כל יכול, אבל מה כבר ה' יעשה במצב הזה...

בקריעת ים סוף לומדים שה' מושיע את האדם מהמקומות הכי לא צפויים, שלא עולים כלל על דעתו. אתה לא יכול לדעת ולא צריך לדעת איך ה' יושיע אותך, איזו קריעת ים סוף תהיה לך, בזיווג, בפרנסה, בכל דבר.

אתה רק צריך להאמין שה' יתברך הוא ששם אתך במצב הזה והוא כבר הכין לך פתרון שלא חלמת עליו בכלל.

אדם זורק את השכל אז אין גבול לפתרונות ולישועות שהוא פתאום מאמין שה' יכול להושיע אותו. כי האמונה זה השכל הכי גבוה שיש. שכל אומר לך להשליך את השכל. שכל אומר לך: אתה יודע מה, תאמין. אנשים חזרו בתשובה כי הם קיבלו שכל, מן השגה אלוקית, שכדאי לזרוק את השכל וללכת אחרי האמונה.

עיקר האמונה היא שכול מה שה' עושה, לטובה הוא עושה וזה הדבר שהכי מתנגש עם השכל. כי אנחנו רואים בחיים דברים קשים, ועוברים בעצמנו דברים קשים, ואם לא נקדים את האמונה לשכל, את האמונה שהכל טוב ואין שום רע, אז אנחנו חלילה נפול מהאמונה.

ה' רוצה שנתאמץ. שנתאמץ להאמין בו. שנתאמץ להאמין שהוא לא עושה לנו שום דבר רע בחיים. שנתאמץ שבכל מסלול שהגענו אליו בחיים, כל מסלול, הכי גרוע בעולם, שזרקו אותנו לפה וזרקו אותנו לשם, כאלה מסלולים קשים שהגענו אליהם בחיים, שפתאום אנחנו רואים שהדרכים סתומות לנו, יש לנו כאלה קשיים, פתאום מגיעים למקום ששם לא רואים בכלל את ה', לא רואים כלום, הכל חשוך, הכל סתום, אבל יש שם ניגון... ניגון כזה עצום... ניגון שזוכים לשמוע אותו כשלא שמים לב לכל הבלבולים, כשנלחמים עם הקושיות, כשאומרים יש ה' בעולם שעושה את הכל והכל ברחמים.

הנסיגות שאדם עובר בחייו הם הרחמים של ה'. נסיון זה הזדמנות פז לתיקון והתעלות, זה קרש הקפיצה למדרגה הבאה. אין צמיחה רוחנית בלי עמידה בנסיגות. רק עם נסיגות זוכים לעלות במעלות רוחניות ולהתקרב אל ה'. לא קל לעמוד בנסיגות שעוברים על האדם בעבודת הבורא אבל אסור להתייאש. זה היצר הרע שמנסה להכניס בנו יאוש ורפיון אך מי שהולך בדרך רבינו יודע כי רבינו כבר אמר שזה עבר ועובר על כל הצדיקים וצריכים להיות גיבור ואיש חיל כדי לנצח את היצר.

גם את החוסר אמונה שלנו צריך לקבל באמונה. אסור לאדם לרדוף את עצמו על חוסר האמונה שלו, הוא צריך להגיד תודה לה' על כך שעורר אותו להבין שחסרה לו אמונה ועורר אותו לעבוד כדי להשלים את אמונתו. בלי עבודה לא משתנים. בשביל לזכות לאמונה, שזו תכלית החיים, חייבים לעבוד, זה לא יבוא לבד, מעצמו. איך עובדים כדי לחזק את האמונה? מודים לה' על הרעות והצרות והחסרונות והייסורים, מתוך אמונה שבפנימיות הכל טוב. גם אם זה חיצוני, גם אם זה לא בא מתוך שמחה אמיתית, כי בליבך אתה מרגיש שמה שקורה איתך הוא רע, אם תתמיד הרי החיצוני הזה ייהפך לפנימי.

מתפללים לה' שייתן לנו אמונה שלמה שהכל לטובה ואין שום רע בעולם. מתפללים שהאמונה תאיר בלבנו עד שלא נרגיש שום צער. זה יחזק לנו את האמונה וזה גם ירפא לנו את הנפש.

האמונה הקדושה לוקחת את החיים האפורים האלה, הקשים האלה, המבולבלים האלה, שאדם לא מוצא את עצמו, והכל סתום, וכל הדברים הקשים שקורים לנו, כל אחד ואחד וענייניו, נדמה לו שהוא נפל בפת, ואצלו יש בעיה כזו במשפחה, ואצלו יש כזה ספור, ואצלו כזה ילד ואצלו כזה בעיה בשלום בית, כל סוגי הבעיות שיש לבני אדם, באה האמונה הקדושה ועושה מכל זה כזה ניגון עצום ונפלא, ניגון שאומר שהכל מתוכנן מראש, שחוץ מה' אין כלום כאן בעולם, שה' עושה את הכל והכל לטובה.

אם אדם מאמין שהכל מה', וכל מה שקורה לו בחיים זה הכל לטובה, הוא לא צריך להתרגש משום בעיה, הוא לא צריך להגיב בכעס. כל זמן שאדם עדיין מתעצבן ממשוהו שקורה לו, זה סימן שהוא עדיין רחוק מהאמונה הקדושה. קרה לי איזה משהו, זה לטובה. רבנו של עולם תעזור שאני אזכור תמיד שהכל אתה עושה לי, שככה בדיוק אתה אוהב אותי, שזה מהאהבה שלך אלי מה שקרה לי.

כל מה שקורה לך, זה הכל ברצון השם יתברך. ככה השם רוצה, נקודה. אין מה להאשים, לא בני אדם אחרים וגם לא את עצמך. אתה נמצא עכשיו בנסיון של אמונה, אתה חייב להשליך את השכל כי השכל מפיל אותך מהאמונה שהכל ברצון ה'. השכל נותן לך כל מיני הסברים שמובילים לכעס, לצער, לייאוש, לנקמנות, להאשמה עצמית. אתה חייב להשליך את השכל הזה ולהתחזק באמונה שאין עוד מלבדו! הכל ברצון ה', והכל לטובתך, ועיקר האמונה היא במקום שהשכל מראה לך על מקרה מסויים שהוא אינו לטובה, ואתה משליך את השכל ומחזיק רק באמונה שהכל לטובה.

האמונה היא היחידה שנלחמת בכל המחשבות האלה של רגשות אשמה ונקיפות מצפון. כל מה שקרה, זה גזירה מן השמים. עושים כל מה שניתן, משתדלים, מתפללים, אך בהסתכלות לאחר מעשה, את הכל מנהיג ריבון כל המעשים אדון כל הנשמות. כשאדם זוכה לאמונה שלימה, שום דבר כבר לא יכול לשבור את רוחו והוא ממש לא מרגיש צער, כמו שאומר רבינו הקדוש בתורה ר"נ: "דע שכל מיני צער וכל הייסורים אינם רק מחסרון הדעת, כי מי שיש לו דעת חזרה, שיועד שהכל בהשגחה מה' יתברך, אין לו שום ייסורים, ואינו מרגיש שום צער". אדם יכול לכעוס, להילחם, לרצות להפיל קירות, לחפש את השגיאות אצל השני, אך ברגע שהוא זוכר מי עשה לו את זה, הוא נירגע, הוא חוזר לעצמו. הוא מתחבר לאור הזה שנקרא "אין עוד מלבדו".

אנחנו רגילים שכשיש חסרון, ונתמלא החסרון, אז אומרים תודה. למשל, אדם היה חולה, ונהיה בריא, הוא בטח יגיד תודה, מכל הלב יגיד תודה. אבל אם החסרון כבר מלא מלפני כן, לא צריך להגיד תודה? צריך להגיד יותר תודה! תודה לך הקב"ה שאני בריא! תודה שאני עובד! תודה שאני רואה, תודה שאני שומע, על כל נשימה תגיד תודה! וככה עם כל דבר ודבר. גם על מה שחשון לך, שמר לך, תזכור, אבא לא עושה רע לבן שלו, מה שקורה איתך עכשיו זה ודאי לטובה!

שבת שירה היא גם שבת לפני ט"ו בשבט.

אחרי השלכת באים לבלוב והתחדשות. העץ מכה שורשים באדמה ועם הכוח שהוא מקבל מהאדמה הוא עולה מעלה, שולח זרועותיו אל ה'. הוא לא נותן לכוח המשיכה של כדור הארץ להוריד אותו למטה. ככה גם אנחנו. נמצאים בארץ, על הקרקע, אך לא נופלים לגשמיים, לארציות, לוקחים כל מה שאפשר לקבל כאן למטה ומגביהים מעלה מעלה, אל השם.

בלבו של כל יהודי, בעומק הנפש, מתנגן ניגון. הניגון הזה, אצל רוב בני האדם הוא נסתר. הוא מכוסה בעצבויות ודאגות, בכעסים ובלבולים. שבת שירה זה הזמן לחדש בלב את הניגון הזה ניגון של אמונה. ניגון של אהבה. כמו בסיפור הבא:

חנה'ה ותפילותיה

יש תינוקות אשר מיד עם היוולדם, עיניהם משדרות בגרות והבנה עמוקה. הם מביטים בך בשקט הפנימי הרך, הינקותי, וגורמים לך להרגיש אי נוחות. הם בוחנים אותך, סורקים את נבכי נשמתך, ומבלי לדבר הם

לבכות. תיקון חצות.

היא כבר שמעה את הוריה משוחחים על רצח המוני המתבצע על אדמת אירופה. לביתם אף הגיע יהודי שדוף מאירופה, שהצליח בניסיון להימלט מן התופת בעור שיניו. חנה'לה שמעה אותו באישון לילה מספר להוריה: "במו ידי הוצאתי אלפי גופות של יהודים שנרצחו על ידי גאז... במו ידי חפרתי בורות שהפכו לקברי אחים... החיילים הללו רוצחים ללא ניד עפעף, הם לא בוחלים בזקן, אישה או תינוק... מי שיהודי, על אף שבמשך כמה דורות הוא נצר של מתבוללים אחת דינו, למיתה... הם יורים בילדים ובתינוקות".

האיש התייפח ולא יכול להירגע.

לבה של חנה'לה הנבונה נצבט בקרבה. העצב שניבט מעיני הוריה ומעיני האורח שידר לה את תדרי גודל הזוועה, עד כמה שילדה בת ארבע יכולה לקלוט. היא קמה ממיטתה וצעדה למטבח. "חנה'לה, חזירי לישון, ומייד". נזפה בה אביגיל. "ילדות קטנות צריכות לאגור כוח למחר". חנה'לה היתה מסומרת למקומה. היא הישירה עיניים טובעות בתכלת תמימה לעבר היהודי השדוף והבוכה ושאלה: "אתה חושב שהם עלולים לרצוח גם את החתן שלי???" דממה פילחה את חלל הבית. האורח עצר את נשימתו, חנניה ואביגיל לא האמינו למשמע אוזניהם. "מה שאלת חנה'לה?" שאל חנניה "מה בדיוק שאלת?". "אני שמעתי שהאורח סיפר שהם יורים בילדים בתינוקות... ורציתי לדעת האם הם יכולים להרוג את החתן שלי..."

אביגיל חיבקה את בתה חזק חזק, ליטפה את תלתליה הקטנים ושאלה בלחיש "את דואגת לחתן שלך?". "כן אמא, אני פוחדת שהם יפגעו בו... הם רעים. יכול להיות שהם...". "תראי חנה'לה השאלה שלך חשובה וחכמה. לדעתי אם את כל כך מודאגת לחיי החתן שלך, אז את צריכה להתפלל שהוא יינצל, שהם לא יפגעו בו לרעה. תמיד צריך להתפלל שהקב"ה ישמור על נשמות ישראל... שלא יאונה להם כל רע". בסדר אמא... אני אתפלל שהקב"ה יציל אותם, שהחתן שלי יינצל". חנה'לה נכנסה לחדרה, ניצבה מול הכותל המזרחי ודיברה עם בורא עולם. "אבא שלי שבשמים, אם החתן שלי נמצא שם, שמור עליו שלא ימות, שמור עליו ועל כל הילדים וכל היהודים". היא פכרה אצבעותיה על הכותל ובכתה. התפילות של הילדה התמימה נמשכו עד סוף המלחמה.

השנים חלפו. לקראת סוף שנות החמישים עם העלויות הגדולות מצפון אפריקה, עלתה ארצה גם משפחת בן שמואל. חנה'לה כבר בחורה כבת עשרים ויותר, מתיישבת עם הוריה במעברה בצפון הארץ, וכמו כולם סובלת חבלי קליטה.

עת דודים.

שנה אחר כך פונה שדכן ומציע לו 'ר' חנניה, יש לי עבור בתך בחור ירא שמים, בתכלית, עובד לפרנסתו כפועל בנין וקובע עתים לתורה... נכון, הוא קצת צולע, אבל בריא לחלוטין וצדיק מרבים". כבר בפגישה הראשונה הוא מספר לה: "שמי משה, נולדתי בעיירה קטנה בגרמניה. כשהייתי בן ארבע, יום אחד לפנות בוקר הגיעו הנאצים לעיר, עד לצהריים הם תחבו את כל היהודים על נשיהם וטפם לבית הכנסת, ולא לפני ששפכו מאות ליטר בנזין לתוכו. אחר כך זרקו פנימה סמרטוטים בוערים. עד הרגע הזה אני שומע את הזעקות, הולך עם הזעקות, עובד איתן וגם נרדם איתן. אבא ואמא, אחיי ואחיותיי, נשרפו ונותרו שם אבק ואפר. אבל אמא, השם יקום דמה, הצליחה בשנייה האחרונה לפתוח חרך באחד החלונות והטיחה אותי

כאילו משדרים לך תשדורת "אנחנו יודעים בדיוק מי ומה אתה". כשנולדה חנה'לה בן שמואל, בפאס שבמרוקו, האחות הביטה בעיניה התכלכלות החודרות של הפעוטה בת הדקותיים, ואמרה "יש לה שתי עיניים מדברות..." אך אינני חכמה מספיק, כדי להבין על מה היא מדברת". אמא, אביגיל, אם לחמישה בנים ושתי בנות, והנה זו הזעזוע היתה בתה השלישית, הניחה את ראש התינוקת על כפתה הימנית ולחשה לאוזנה "ניכר בך בתי שאת תהיי ילדה חכמה, ועם חוכמה של יהודים צריך לעשות רק מעשים טובים. יהי רצון ביתי שהחוכמה שניחת בה, תרבה כבוד שמים". כשהגיע האבא חנניה, הוא הביט בפני הקטנטנות ונעצרה נשמתו. "תקני אותי אם אני טועה, הילדה הזו בקושי בת יום, אבל המבט שלה כשל אישה בוגרת..." "כך אמרה גם האחות". השיבה אביגיל "צריך שנתפלל שהחוכמה הניבטת מבן עיניה תרבה כבוד שמים".

והימים ימי טרום מלחמת העולם השנייה. יהדות צפון אפריקה לא ספגה לאוזניה את מצעדי הרגל הגסה של הנוער הנאצי, את נפנופי הדגל עליו מתנוסס צלב הקרס, ואת שאגותיו המטורפות של הפיהרר "יהודים החוצה".

שנתיים לפני המלחמה עוד היתה אמונה נאיבית משהו, שהנאצים הם לא יותר מאשר כלבים נובחים אבל לא נושכים, אם כי פה ושם יהודים תמימים עוברי דרך, הוכו בידי ההמון המוסת. יהודי צפון אפריקה ניזונו אז מטפסופי שמועות שהיהודים בגרמניה נרדפים, אך כמו מרבית העם היהודי בתפוצות, הם סברו שהסיטו הגזעני הזה יחלוף, כמו אותן סערות ים תיכוניות המחשבות להטביע ספינות דייגים ואוניות מסע, אך לשווא.

התמונות של הפיהרר פורסמו אז על גבי עיתוני התקופה, וחנניה בן שמואל לחש לעצמו "העיניים של המטורף הזה, הם עיניים של רוצח, הוא לא רק מאיים..."

אחר כך הבלית לעולם אותו לילה תזזיתי מחריד ושוורט כל לב, שזיעזע את אמות הסיפים. "ליל הבדולח". למעלה מ 1000 בתי כנסת הוצתו על ספרי התורה שבתוכם.

"זה מתחיל" אמר חנניה לאביגיל, "אנחנו אומנם רחוקים משם, אבל הלב שלי נשרף מדאגה, אני חושש שזה ייגמר רע, הם צריכים הרבה רחמי שמים יהודי גרמניה..."

אביגיל אחזה בידיה את התינוקת חנה'לה שהתחילה למלמל את מילותיה הראשונות, והיא עדין לא בת שנה. האם לחשה לאוזן בתה פרק תהילים... "השם צילך, על ידך ימינך, יומם השמש לא יכבה..." היא הביטה בהשתאות בנסיגות של חנה'לה הפעוטה לחזור על המילים, פולטת הברות לא במדויק... "הילדה הזו מדהימה", הרהרה בליבה.

1393 למנינם, זה מתחיל. גרמניה פורצת, שועטת כארי מורעב מסוגרו אל מרחבי פולין, ומשם שולחת ידיים רצחניות לעבר כל אירופה... העולם בוער.

1941 למנינם. השמועות המזוועות זולגות טיפין טיפין, חודרות אל ההכרה. "הגרמנים עורכים חיסול שיטתי ליהודים... ישנם מחנות השמדה, תאי גזים". עדיין קשה להאמין. הדברים נשמעים הזויים לחלוטין. מלחמה, עד כמה שניתן להבין, היא ענין לגיטימי, אך השמדת עם שיטתית, זה פשע בלתי נתפס. חנה'לה בת הארבע, עוקבת ממיטתה אחרי אביה הצדיק, האוחז בידו ספר תהילים קורא, ובוכה. השעון מודיע חצות, והיא יודעת שעוד מעט אבא ישב ליד מפתן הבית, יפתח מעט את הדלת, וימשיל

מאחורי הסיפור:

לא פעם ולא פעמיים שואלים אותי את השאלה הנצחית "תגיד, הסיפורים אמיתיים או שהם המצאה שלך?" התשובה הקלאסית שלי היא: "מודה ומתוודה, אין לי את הכישרון להזות ולהגות סיפורים מדהימים שכאלה, וברוך השם, הקוראים מגבים אותי כל הזמן, בעלילות מסמרות שיער. כמו זו למשל "הילדה" שבסיפור הנ"ל כיום הינה סבתא רבה מכובדת, המתגוררת באחת מערי הפריפריה, והדברים מוכרים היטב ליטב לבני משפחתה.

(מתוך סידרת ספריו של הרב יעקב (קובי) לוי.)

החוצה. בחסדי שמים המרצחים לא הבחינו בי, כי נפלתי ללבו של שיח ירוק וגדול, רגלי נשברה ולכן אני צולע קלות. עגלון גוי אסף אותי משם באישון לילה, חצי מעולף. הוא ואשתו הסתירו אותי עד סוף המלחמה. אני השריד האחד והיחיד שנותר מן העיירה. כולם ניספו. אינני יודע מה הזכות שלי... אינני יודע"

חנהלה הסיטה את עיניה החכמות והדומעות לעבר כוכבי השמים שריצדו מעבר לחלון, ונדמה היה לה שהם לוחשים לה "חנהלה", הוא החתן של התפילות שלך".

תפלה

רבונו של עולם!

תשמור עלינו כי לבד אנחנו לא יכולים. כי העולם הזה מלא נסיונות ומלא סכנות ואם אתה אבא לא תשמור עלינו, מי ישמור עלינו? על ילדינו? על נכדינו?

ריבונו של עולם תשמור עלינו כי לבד אנחנו לא יכולים. כי כמה פעמים החלטנו שזהו זה, מתחילים התחלה חדשה, לא מדברים יותר

רכילות ולשון הרע, לא כועסים, לא מעירים הערות, לא נופלים לתאוות ואז בא היצר הרע ומראה לנו מי פה שולט בעניינים ואם אתה אבא לא תשמור עלינו מי ישמור עלינו?

ריבונו של עולם, תשמור עלינו כי לבד אנחנו לא יכולים. נכנסים לרכב ויוצאים לדרך, כל כך הרבה סכנות, כל כך הרבה "כמעט אסונות" ח"ו וחוזרים הביתה בריאים ושלמים ומבינים אבא

שבלי השמירה שלך, זה פשוט לא היה קורה.

ריבונו של עולם אנחנו חלשים, אנחנו רוצים אך לא מצליחים, רוצים לעשות את רצונך ונופלים לבסוף לרצונות אחרים, ואם לא תשמור עלינו אנא אנו באים.

רבונו של עולם!

תשמור עלינו כי לבד אנחנו לא יכולים.

שבת שלום והנחה!
מנחם אזולאי

בכל נושא אישי - ניתן לפנות לכותב העלון בפקס. 02-6242148

בכל נושא אחר - ניתן לפנות לטלפון 050-4178148

העלון טעון גניזה

להורדת העלון: מאתר "אור האמונה" - ohraemuna.com

מאתר "לדעת" - <http://ladaat.info/gilyonot.aspx>

להצטרפות לרשימת התפוצה: r.m.azolai@gmail.com